

Sygn. akt VI K 477/15

1 Ds. 739/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu w VI Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Marta Szymanska – Włodarczyk

Protokolant : sekr. sąd. Marta Lewandowska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w I. -----

po rozpoznaniu w dniu 05.05.2016 roku, s p r a w y

D. T. syna J. i J. z domu C., ur. (...) w I., zam. I. ul. (...), PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 7 maja 2015 roku w I. przy ul. (...), w Zarządzie Dróg powiatowych w celu użycia za autentyczną posłużył się uprzednio podrobioną kartą parkingową dla osoby niepełnosprawnej o nr (...), działając na szkodę Zarządu Dróg Powiatowych w I.,

tj. o czyn z art. 270 § 1 kk

orzeka

1. ustala, że oskarżony **D. T.** dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 270 § 1 kk i na podstawie art. 66 § 1 kk, art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego warunkowo umarza na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok;
2. na podstawie art. 67 § 3 kk w związku z art. 39 pkt 7 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 700 (siedemset) zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
3. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i określa, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI K 477/15

UZASADNIENIE

W I. przy ul. (...) wyznaczona była strefa płatnego parkowania. W dniu 17 lutego 2015 roku D. T., kierując pojazdem marki V. o nr rej. (...) od godziny 10.00 nie opłacił opłaty postojowej w strefie płatnego parkowania w I. przy ul. (...).

Zarząd Dróg Powiatowych w I. wysłał do D. T. (...) nr UP (...) z dnia 15 kwietnia 2015 roku, w którym wezwano go do uregulowania opłaty za parkowanie przy ul. (...) w I.. Opłata należna od D. T. wynosiła 50 złotych plus koszt upomnienia w wysokości 11,60 zł, czyli łącznie kwota 61,60 zł. Należność należało wpłacić w ciągu 7 dni licząc od dnia doręczenia upomnienia na podane konto.

W dniu 7 maja 2015 roku D. T. stawiał się w Zarządzie Dróg Powiatowych w I. i przedłożył kartę parkingową dla osoby niepełnosprawnej nr (...). Na przedłożonej karcie brakowało potwierdzenia zgodności wydanej karty parkingowej. D.

T. złożył oświadczenie, że w trakcie kontroli miejsca parkingowego w samochodzie (...) kontroler nie zauważył karty parkingowej. D. T. domagał się uchylenia kosztów parkowania.

Jak ustalono karta parkingowa osoby niepełnosprawnej o nr (...) została faktycznie wydana przez Starostwo Powiatowe w I. na dane A. C., który jest inwalidą I grupy i porusza się w wózku inwalidzkim. D. T. nie figuruje w rejestrach wydanych w latach 2000 r. do czerwca 2014 r. przez Starostę I. kart parkingowych. Powiatowy Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności również nie wydał karty parkingowej dla D. T..

Oskarżony nie był wcześniej karany sądownie.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie :

- wyjaśnień oskarżonego D. T. k. 19-20 zbiór A
- zeznań świadka E. A. k. 1-1v zbiór B
- zeznań świadka A. C. k. 14-16 zbiór B
- Upomnienia nr UP (...) k. 2 zbiór A,
- Zawiadomienia o obowiązku uiszczenia opłaty dodatkowej k. 2v zbiór A
- ksero Karty parkingowej dla osoby niepełnosprawnej nr (...) wraz z pisemnym oświadczeniem D. T. k. 3 zbiór A
- pism Starosty I. k. 5, 11, 23 zbiór A
- ksero Karty parkingowej dla osoby niepełnosprawnej nr (...) na dane A. C. k. 17-18 zbiór A
- pisma Powiatowego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności k. 27 zbiór A
- danych o niekaralności
- danych o oskarżonym k. 21.

Oskarżonemu D. T. zarzucono iż w dniu 7 maja 2015 roku w I. przy ul. (...), w Zarządzie Dróg Powiatowych w celu użycia za autentyczną posłużył się uprzednio podrobioną kartą parkingową dla osoby niepełnosprawnej o nr (...), działając na szkodę Zarządu Dróg Powiatowych w I. tj. popełnienie przestępstwa opisanego w art. 270 § 1 kk.

Oskarżony D. T. (k. 19-20 zbiór A) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu. Sąd uznał, że wyjaśnień oskarżonego w tej części nie są wiarygodne, ponieważ są niejasne. Oskarżony nie zaprzeczał, że posługiwał się kartą parkingową dla osoby niepełnosprawnej o nr (...). To koreluje z zeznaniami świadka E. A., które Sąd uznał w pełni za wiarygodne. Oskarżony wskazał jedynie, że otrzymał tę kartę z Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w I.. To stoi jednak w sprzeczności z informacjami uzyskanymi ze Starostwa I., że D. T. nie została wydana takowa karta w latach 2000 r.-czerwiec 2014r. Ponadto w samych wyjaśnieniach oskarżonego D. T. istnieje konflikt, ponieważ oskarżony najpierw podaje, że otrzymał kartę parkingową dla osoby niepełnosprawnej, a następnie oświadcza, że nie posiada orzeczonego komisyjnie stopnia niepełnosprawności. Dlatego też Sąd nie miał najmniejszych wątpliwości co do sprawstwa D. T. odnośnie przedmiotowego występku.

Zeznania świadka E. A. (k. 1-1v zbiór B) były jasne, logiczne i zbieżne z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym w związku z czym Sąd obdarzył je walorem wiarygodności. Świadek opisał czynności jakie zostały podjęte w związku z nieopłaceniem opłaty postojowej w strefie płatnego parkowania w dniu 17 lutego 2015 roku. Zeznania tego świadka w pełni korelują ze zgromadzonymi w sprawie dokumentami.

Zeznania świadka A. C. (k. 14-16 zbior B) są w pełni zgodne z dokumentami uzyskanymi ze Starostwa Powiatowego w I., dlatego też należy je uznać za logiczne, nie zawierające wewnętrznych sprzeczności, które Sąd uznał za wiarygodne.

Zeznania świadków E. A. i A. C. były wzajemnie zbieżne, znajdowały ponadto oparcie w dowodach w postaci Upomnienia nr UP (...) (k. 2 zbior A), Zawiadomienia o obowiązku uiszczenia opłaty dodatkowej (k. 2v zbior A), pism Starosty I. (k. 5, 11, 23 zbior A), ksero Karty parkingowej dla osoby niepełnosprawnej nr (...) na dane A. C. (k. 17-18 zbior A), pisma Powiatowego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności (k. 27 zbior A).

Wszystkie wskazane wyżej dowody z dokumentów, wzajemnie się uzupełniając, tworzyły spójną i logiczną całość, dlatego Sąd nie kwestionując ich rzetelności, przyjął je za podstawę ustaleń faktycznych.

Przestępstwo opisane w art. 270 § 1 k.k. polega na tym, że sprawca w celu użycia za autentyczny podrabia lub przerabia dokument albo takiego dokumentu jako autentycznego używa.

Podkreślić należy, że oskarżonemu doręczony został wniosek Prokuratora o warunkowe umorzenie postępowania, został on również zawiadomiony o terminie posiedzenia i możliwości sprzeciwienia się wnioskowi. Nie stawiał się na termin posiedzenia, ani też pisemnie nie sprzeciwił się wnioskowi. Sąd uznał więc, że w świetle wszystkich wiarygodnych zgromadzonych w sprawie dowodów stan faktyczny w sprawie jest bezsporny i okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu nie budzą wątpliwości, mimo braku przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzucanego czynu.

Zdaniem Sądu spełnione są wszystkie przesłanki zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania wymagane treścią art. 66 § 1 kk, zaś czyn przypisany oskarżonemu jest zagrożony karą pozbawienia wolności do 5 lat (art. 66 § 2 kk).

Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne uznając, że wina i społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Sąd ustalił roczny okres próby uznając, iż będzie on wystarczający dla stwierdzenia poprawności decyzji o warunkowym umorzeniu postępowania.

Na podstawie art. 67 § 3 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek zapłaty świadczenia pieniężnego w kwocie 700 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Zdaniem Sądu możliwości finansowe oskarżonego (zarobki miesięczne w wysokości 5000 złotych) pozwalają na poniesienie tej kwoty bez nadmiernego uszczerbku dla jego i jego rodziny utrzymania. Należy wskazać, iż uiszczenie wskazanej kwoty będzie stanowiło dla oskarżonego jedyną aczkolwiek realną dolegliwość. Orzeczenie tego świadczenia miało na względzie kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, dla podkreślenia naganności zachowania oskarżonego.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych, a wydatkami obciążył Skarb Państwa.